Mizah

— İnayet ola...

— Dilenci değil, İstanbul Belediyesiyim komşu... Hükûmet vereceği istikrazdan vaz geçtikten sonra sizin kapıyı çalmak lâzım geldi !

El koyma

Kadınlar toplanmışlar, erkeklerden bahsediyorlardı.

Biri:

— Inanmazsınız, dedi. Fakat size yeminle söyliyeyim ki, kocamın parasında gözüm yoktur.

Arkadaşlarından biri, gülerek:

—O malûm! dedi. Kocanın parasında senin gözün yoktur ama, elin vardır.

Ders

Istanbul 48 inci ilkokul baş öğretmeni Rahmi Seven çocuklara, sürüden ayrılan kuzunun hazin hikâyesini anlattı. Sonra, kıssadan hisse çıkarmak için:

— Gördünüz mü, çocuklar, dedi. O kuzu sürüden ayrılmasaydı ne iyi olurdu, değil mi?

Bütün sınıf bir ağızdan cevap verdi:

— Çok iyi olurdu ya!

Rahmi Seven tekrar sordu:

— Peki, niçin iyi olurdu?

Çocuklardan biri parmak kaldırarak cevap verdi:

— O zaman biz yerdik...

Çekilen

Asım Us, eski bir arkadaşını ziyaret etmişti. Hoşbeşe başladılar. Bir aralık arkadaş:

— Bizim oğlan, dedi. Hakikî bir dert. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Asım Us:

— Hayret! dedi. Halbuki, sen dürüst ,mazbut bir adamsındır. Demek oğlun, sana çekmedi ha?

Adamcağız, mahzun mahzun başını salladı:

— Maalesef öyle oldu, dedi. Şimdiki halde sadece benden çekiyor.

Resm-i Geçit

Hasan Saka :

Suyum da var selim de ben cedbeced (Saka)yım
Niçin istifa edip seni derde sokayım
Çekil dedin çekildim yetmiş atik okkayım..
Hoy.. dağların anası şimdi söyle bakayim
Dümen kırık, ip çürük nasıl yelken takayım?

Saracoğlu :

Mintanı yüz yamalı, baş kabak, ayak yalın.
Efendi köylümüze, durmayın, salma salın
Ben varlığını aldım. Siz toprağını alın..
Biz geldik gidiyoruz, ağalar hoşça kalın.
Ister rahmet okuyun, ister teneke çalın

Refik Şevket :

Kim demiş kalın diye (Refik Şevket İnce) dir.
Gençlikle yola çıkmaz dağ yolu çetincedir.
Hürriyet kıldan ince, kılıçtan keskincedir
Allah zeval vermesin aklımız derincedir
Fakat yeni tabirler sanırsın ki, Çincedir.

Pertev Naili Boratav :

Dostlar ben (Boratav)ım, hiç (Boratof) değilim
Etmeyin, eylemeyin, kızıl Moskof değilim
Okumuşluğum da var büsbütün kof değilim
Amerikayı bilmem ben (Kristof) değilim
Aşıladın diyorlar ben (Voronof) değilim

Abdülhalik Renda :

Arşını bir akçadan arsa sattılar bana
Bin akçaya devrettim yazık ettiler bana
Meclis binası yaptım gelip çattılar bana
«Kaf dağından bir taşı şöyle attılar bana»
Dile düşmedim amma dil uzattılar bana..

Ahmet Emin Yalman :

Biraz basti bacağım biraz badi badiyim.
Demokratlara ebe Halkçılara dadıyım
(Londra)da liberal İstanbulda cadıyım
Parti kazan ben kepçe sanki kara kediyim
Her şey kitaba uyar Aynarozda kadıyım.

Nihat Erim :

«Liberal demokrasi, derdimizin dermanı»
«Geçirdiğimiz buhran.. Anayasa buhranı..»
Diye yazılar yazdım; ürkütmüşüm kervanı
(Monteskiyö) zannettim (Ahmet Emin Yalman)ı
Nerelerde bulmalı kanundan anlayanı?

Recep Peker :

Hem (pek)im, hem de (er)im yani Recep Pekerim
Adımı hecelerken üç beş kadeh çekerim
Ben yine geleceğim sen üzülme şekerim.
Köprü başını tutsun şimdilik (Cevdet Kerim)
Hürriyet ocağına bir gün incir dikerim...

Şair Halil Nihad :

Mefailün failün hem aruz hem hecedir
Şiir kalıba sığmaz, vezinler bilmecedir
Şu (Ağaç kasidesi) sihirli çekmecedir
Bir kadir gecesidir, bir mehtaplı gecedir
Aferin Halil Nihat, Sanki (Of)lu hocadır.

Doktor Kentli :

(Kentli) demokratların (Ahmet Rıza) sı mıdır
Hürriyet misakının isim babası mıdır?
Partiden atıldı mı? Yoksa âzası mıdır?
Sırtındaki cübbe mi Aydın abası mıdır?
Elindeki kalem mi tedip asası mıdır?

Kocayörük

Eksik olmasın!

Memurlar âmirlerini sevmezler ama, nedense o adamcağız, dairenin şefinden pek memnundu. Arkadaşları bunun sebebini anlamak istediler..

Amirinden memnun olan zat:

— Bizim şef, bir kere, gayet merhametlidir, dedi. Insanın halinden anlar, ona yardım etmek için elinden geleni yapar.

Arkadaşları ciddiyetle sordular:

— Meselâ?

O, sakin sakin cevap verdi:

— Meselâ, ne zaman: «Karımla çarşıya gideceğiz» diye izin istesem vermez.

Ihtar

Patron, memurunun zam talebini dikkatle dinledi, onun buna sebep olarak gösterdiği şeyleri, kabul eder gibi, başını salladı:

— Pek âlâ, oğlum, dedi. Görüyorum ki, hakkın var. Talebini gayet yerinde buluyorum. Müracaatini iki, üç gün sonra tekrar et, üzerinde görüşürüz... Eğer o zamana kadar burada kalırsan...

Kes bakalım!

Hamdi Varoğlu, akşam üzeri gazeteleri koltuğunda kasap dükkânından içeri girdi. Çengellere asılı sığırlara, koyunlara, kuzulara, danalara (ve tabiî keçilere) baktı. Fiatları birer birer gözden geçirdi.

Kasap:

— Buyurun, beyim, dedi. Emredin: Size de keseyim?

Hamdi Varoğlu ağır ağır başını salladı:

— Daha evvel, dedi. Fiatlardan kessen fena etmezsin!

SAYI : 84 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 13 ŞUBAT 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Senelığı 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Asılsız işler..

Muzibin biri Nasrettin Hocanın kulağına fıslamış:

— Hani şehrimizin meşhur zenginlerinden Recep ağa var ya. İşte o, bu akşam büyük bir ziyafet veriyor. Acaba, seni de davet ettiler mi?

Ne gezer.. Hocanın haberi bile yok. Halbuki, yaşanılan devir, zamanımızı pek andırıyor. Her şey kıt, her şey pahalı. Ne kadar zaman var ki rahmetli Hoca efendi hazretlerinin bir tabak et bile yediği yok.

Hoca, kendi kendisine:

— Acaba ne yapsam, ne etsem de şu ziyafet sofrasının bir köşesine ben de ilişsem?

diye düşünmeğe başlamış.

Nihayet akşam olmuş, Recep ağanın ziyafetine davet edilenler birer, ikişer konağa girmeğe başlamışlar. Bir müddet sonra da sofra kurulmuş, tam çorbaya başlanacağı sırada Nasrettin Hoca merhum içeri dalmış. Telâşlı bir eda ile:

— Müstacel bir mektup getirdim, hane sahibine vereceğim!

diye bağırmış. Recep ağa:

— Benim, ver bakalım!

diye, elini uzatmış, Nasrettin Hoca zarfı verir vermez sofraya çökmüş.

Recep ağa zarfı evirmiş, çevirmiş:

— Ayol! demiş. Bunun üzeri yazılı değil...

Nasrettin Hoca ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra:

— Merak etme ağam demiş. Onun içerisi de yazılı değildir!

Bir takım iktisadî, içtimaî, zirai projelerden bahsediliyor, ciddî ciddî lâflar söyleniyor, sonunda bakıyorsunuz: Hiç bir şey yok.

Acaba, Nasrettin Hocanın üstü yazısız zarfına benziyen bu neticesi alınmıyan projeleri ileri sürenlere:

— Yahu, bu nasıl iştir?

diye sorsak, onlar da yukarıdaki fıkrayı hatırlarlar:

— Merak etmeyin, bu işin aslında zaten tatbik edilecek bir şey yoktu!

mu, derler...

MİZAHÇI

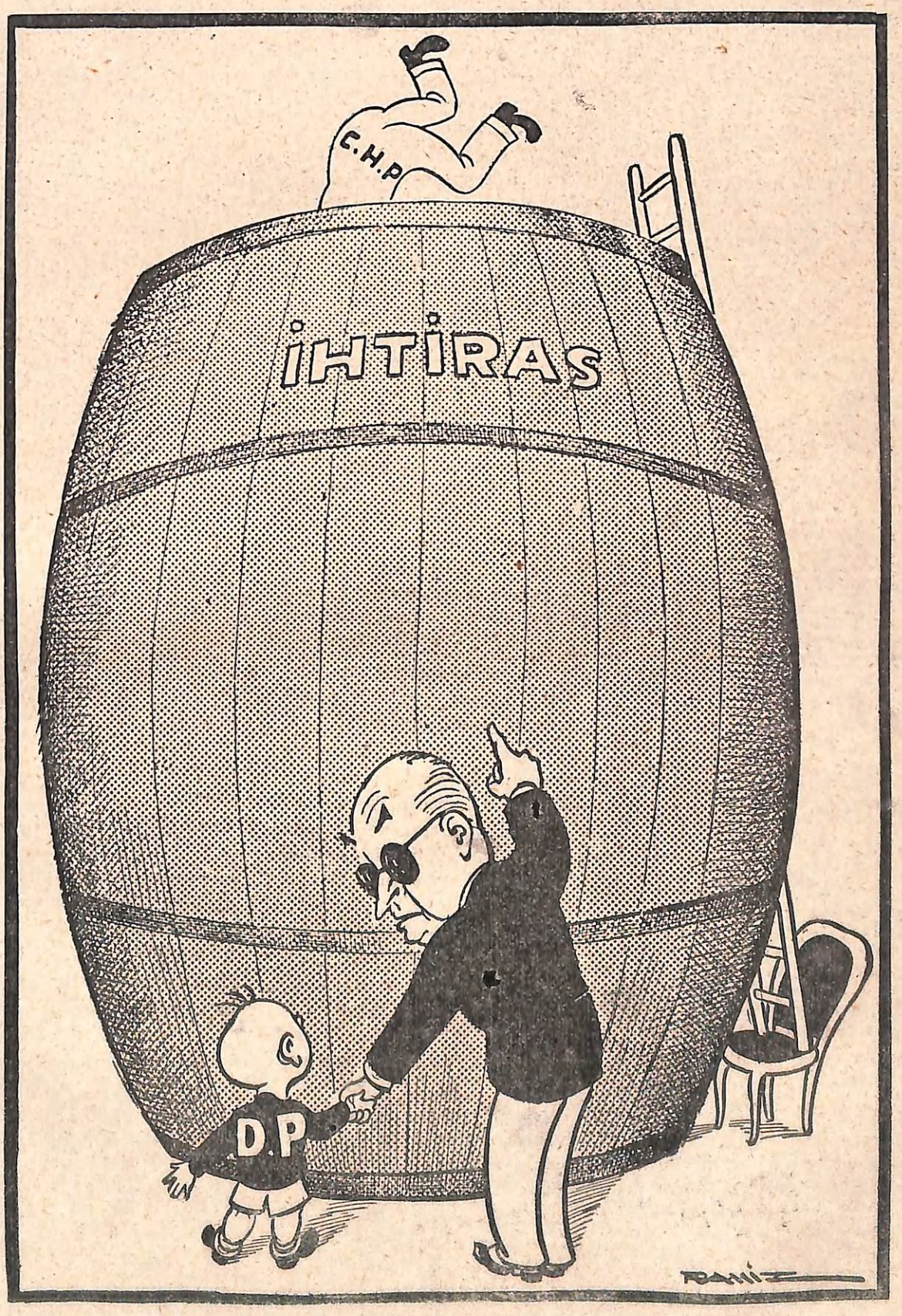

— Oğlum, ibret al, sakın sen de böyle düşme!..

ZURNADA PEŞREV

Caydım!...

Yazan :
Ertuğ ul Şevket

— Kıyametler kopuyor, yola ricacı heyetler çıkarılıyor. Sen, kılını bile kıpırdatmıyor hemşerilik vazifeni hatırlamıyor, kalemine sarılmıyorsun...

Diyen ve bir müddeiumuminin ithamnamesini okuması gibi konuşan dostumun yüzüne hayretle baktım:

— Aman! dedim. Ne olmuş? Doğrusu, haberim yok hanı...

O, aynı tavrı muhafaza ediyordu:

— Daha ne olacak? dedi. Hükûmet, İstanbul Belediyesine vâdettiği on buçuk milyon liralık yardımdan caymış!.

Dostumun yüzüne karşı bir şey söylemedim ama, bunda kızacak, köpürecek, kıyametler koparacak hattâ, hattâ şaşacak bir şey yoktu. Hükûmet değil mi? Elbet cayar. Onun başka ne vazifesi var ki? Sorarım dostuma: Hükûmet yalnız bu vâdinden, bu kararından mı caydı? Hani, hayatı ucuzlatmak vâdi?

Kilosu üç yüz bilmem kaç kuruşa satılan kuzu etine, bir çifti kırk liradan aşağı alınamıyan iskarpin fiatlarına bakarak:

— Oh, oh!. Aferin şu hükûmete! Verdiği sözü yerine getirdi, hayatı ucuzlattı.

Diyebilir misiniz?

Hani anbarlarımız tıklım tıklım buğday doluydu da hükûmet vesika usulunu kaldırdıydı. Arkasından: «Ne yaptım?» der gibi bir tavır ve telâşla **tek tip** ekmek çıkarmasına; yarısı çavdar, yarısı arpa, yarısı bilmem ne nesneyi elimize tutturmasına ne buyurulur?

— Az adam, çok iş..

Diye, ortaya bir prensip atan, memur kadrolarında tasarruf yapılacağını ilân eden, sonra tutup **kovalama büroları** kuracağını söyliyen, memur çıkarmasından vaz geçtik, yeniden memur almağa kalkan bu hükûmet değil mi?

Maksadım tenkit değil, Yalnız hükûmetin aldığı kararlardan, verdiği sözlerden, ettiği vâidlerden sık sık caydığını anlatmak. Benim zannıma göre hükûmet, hal diliyle şunları söylemek istiyor:

— Her işinizde beni kendinize örnek tutun. İcap eder etmez hemen cayın!

Ben, belediyenin yerinde olsam, bu tavsiyeye hemen uyardım. Aybaşı mı geldi? Memurlara, müstahdemlere maaş mı verilecek? Hiç aldırış etmezdim. Tabiî aradan bir gün geçer, üç gün geçer, beş gün geçer, sabırsızlık artar; söylentiler, mırıltılar, bağırma, hattâ nara derecesine yükselir, o zaman, memurların karşısına geçer, sol elimin baş parmağı yeleğimin cebinde:

— Arkadaşlar! derdim. Ben, memur ve müstahdem kullanmaktan caydım!

Tabiî o zaman, memurlar vazifeye devamdan; vatmanlar, biletçiler, otobüs şoförleri nakıl vasıtalarını işletmekten cayarlar, kimbilir İstanbulun çehresi nasıl bir hal alırdı?!

Bu usul, bir tatbik edilmeğe başlansa, bütün halk tabakalarına, sarî bir hastalık gibi bir anda yayılacağına, onların da «caydım!» dan faydalanacağına hiç şüphe etmiyorum.

Kimbilir ne komik, veya ne feci vak'alara şahit olur, gülmekle ağlamak arasında kalırdık.

Bakıyorsunuz: Kırk yıllık komşunuz, saçını, başını yolarak karşınızda.

— Aman kardeş! Ne oldu?

Demenize kalmıyor, o, iki gözü, iki çeşme:

— Nine, dedeme yasin mi okuyon?
— Yok oğul yok, köylüyü kalkındırmak istiyen partiye rahmet okuyorum!..

— Sormayın başıma gelenleri... diyor. Kocam, bu sabah güler yüzle evden çıktı, sonra bakkalın çırağile bir mektup gönderdi. Merak ettim. Kendi kendime: «Acaba evde bir şeyini mi unuttu da onu isityor?» dedim. Mektubu açtım. Ne yazıyor biliyor musunuz?

Uzun bir hüngürtüden sonra:

— Bana : «Kusura bakma karıcığım, diyor. Ben, bu evlilik hayatını devam ettirmekten caydım!.»

Bakıyorsunuz: Heybetli bir adam, Köprü üzerinde sıska, cılız, hırpanî kılıklı birinin, yakasına yapışmış, gözlerini devire, devire bağırıyor:

— Hani borcun? Hani bu ayın birinde verecektin? Şimdi ayın sekizi!..

Sıska adam, tebessüm ediyor, kısacık cevabını veriyor:

— Borcumu ödemekten caydım!

Beğendiğiniz evi, ev sahibinin beğendiği fiatla, faraza üç yüz, beş yüz, beş bin liraya tutabilirsiniz. Oyle değil mi ya? Ay başları geldiği zaman **caydım** sigortası elinizde!.

Tuhafiyeciye gidiyorsunuz: En pahalı kumaşlardan kendinize, karınıza, çoluk çocuğunuza, hattâ hizmetçinize, hattâ ve hattâ konu, komşunuza metre metre kestiriyor, paket ettiriyor, fiş alıyor, kasaya gidiyorsunuz. Matmazel, sizin gibi yağlı kuyruğa tebessüm etmeden bakabilir mi? Fişi uzatıyorsunuz. O mırıldanıyor:

— İki bin, dokuz yüz, seksen iki kuruş on para..

Siz, kesenin ağzı yerine kendi ağzınızı açıyor:

— Ben, aldığım bu kumaşların parasını vermekten caydım! deyiveriyorsunuz.

Kim bilir, lüks lokantaların garsonları, taksi şoförleri, bakkallar, kasaplar, mücevherciler, bir elbiseyi bin naz içinde üç yüz liradan aşağı dikmiyen terziler akşama kadar ne çok **caydım** çeki toplarlardı.

Sanki fena mı olurdu?

Salon köşelerinde

I

Biz izzet ü ikbâl ufuklarının
Ne güneşindeyiz, ne ayındayız:
Geciken kara kış soğuklarının
Şevkiyle cihânın alayındayız!

II

Meydanı boş sanıp satarız kurum.
Düz ova görünür bize uçurum;
Cihânın durumu hayli güç durum.
Biz henüz işlerin kolayındayız!

III

Unuttuk zevkini ocak başının;
Tutup hesabını doğum yaşının,
Her akşam Maçkanın, Nişantaşının
Bir bayanındayız, bir bayındayız!

IV

İster bildik olsun, ister yabancı,
Geçinip gidiyor yolcuyla hancı;
Herkesin başkadır bundan kazancı;
Onlar oyununda, biz çayındayız!

V

Böylece ederiz günümüzü gün,
Dünküne benzemez bugün gördüğün;
Her akşam yaparak yeni bir düğün
Yeni bir gelinle balayındayız!

VI

Hepimiz büfenin başında durup
Kurarız bir anda ilmî bir grup;
Cihan işlerinden lâfı tutturup,
Sanırız, siyâset kurmayındayız!

VII

Gafiller uzaktan bakıp aldanır,
Bizi keyf içinde yüzüyor sanır;
Şu var ki yakından tanıyan tanır,
Bilir ki, Toptaşı sarayındayız!

VIII

Kimimiz yemek yer, kimimiz içer,
İçer de koltuktan halıya göçer;
Gecemiz bezikle, pokerde geçer,
Gündüzün bedesten dolayındayız!

IX

Dışardan vâkıâ hoş manzarası;
İçine bakarsak içler yarası!
Anlarız geçince biraz arası;
Biz kapta değiliz, kalayındayız!

X

Ey Ozan! Çevirdin işi ciddiye,
Söze başlamıştın lâtîfe diye;
Acıdır dostlardan gelen hediye:
Şikâyet okuyuz, gam yayındayız!

Deli Ozan

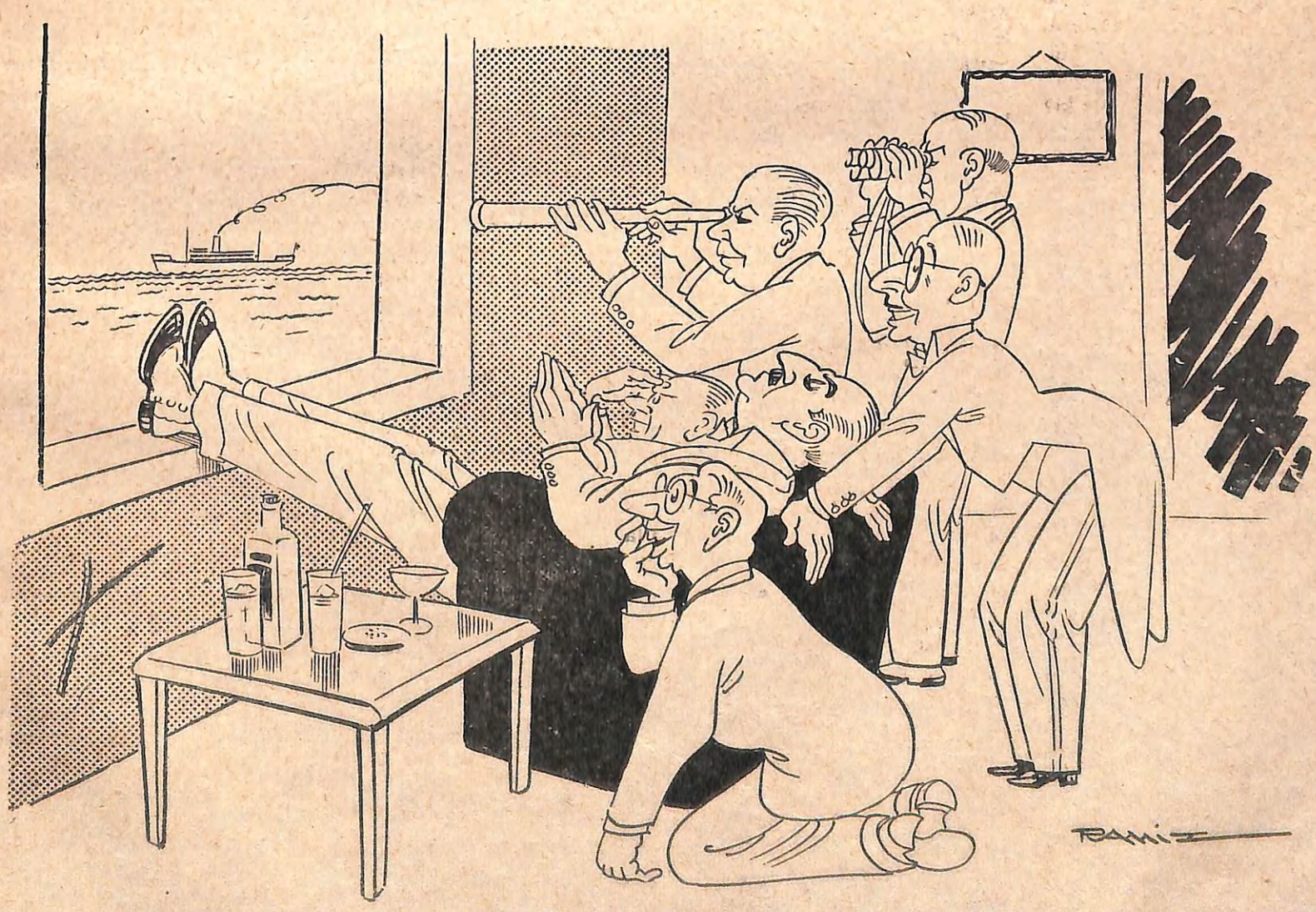

Vapur satın alma heyetimiz Amerika otellerinde:

— *Çocuklar, iyi tetkik edin, vapurun bir noksanı olmasın!*

FIKRALAR

Ummadık taş

Radyo temsil şefi Kemal Tözem, bir aile dostunun evindeydi. Yemekten sonra kahvelerini içerlerken ev sahibi:

— Aman Kemal! dedi. Kahveni bitirir bitirmez kapa da bizim hanım falına baksın. Billâhi ne söylese doğru çıkıyor.

Kemal Tözem, bu işlere pek kulak asmaz amma, ne yapsın? Reddetse, kabalık etmiş olacak. Fincanı kapadı, biraz sonra da hanım başladı konuşmağa:

— Sizi hiç beklemediğiniz, ummadığınız, aklınıza gelmiyen, hayalinizden geçmiyen biri ziyaret edecek ve..

Kemal Tözem hayretle gözlerini açtı, yerinden sıçradı:

— Allah, Allah! dedi. Yoksa Ertuğrul Muhsin huyunu mu değiştirecek?!

Leyleğin ömrü...

Sevgilisinin gözlerinden, sözlerinden, kaşlarından, saçlarından, ağzından, boğazından, zerafetinden, taravetinden, namusundan, ahlâkından bahsediyordu.

Arkadaşı:

— Peki, dedi, sen bunlardan hangisine âşıksın?

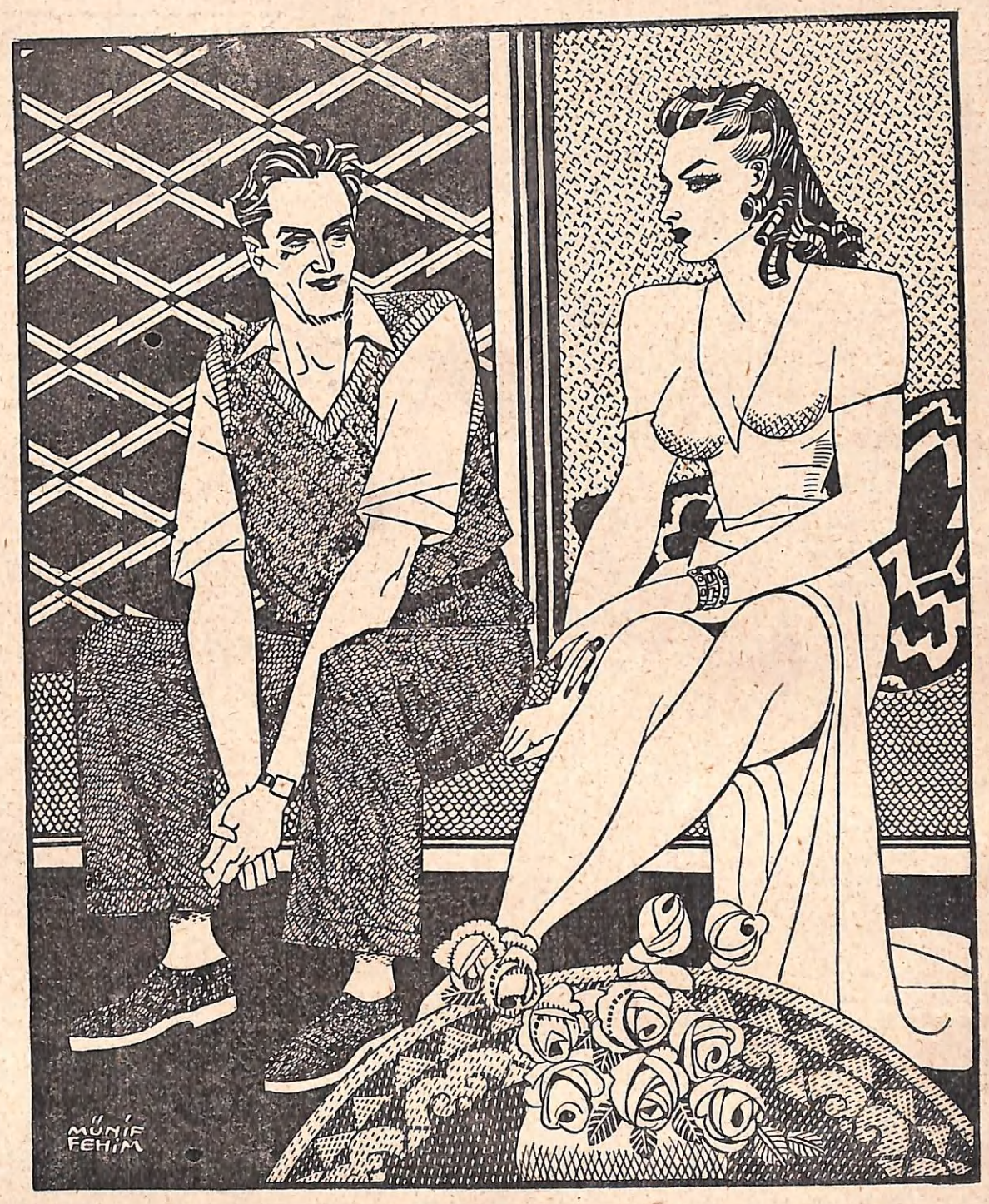

Erkek — Allah yürü kulum dedi zengin oldum.

Kadın — Bana da mı yutturuyorsun? Sen müessesenin kasındaki destelere (yürü!) dedikten sonra zengin oldun!

— Dün gece ablanla nereye gidiyordun?

— Ulan. O ablam değil, metresimdi be!.

Delikanlı kesti attı:

— Hiç birine.

Arkadaşı hayretle sordu:

— O halde?

Aşık delikanlı güldü:

— Yalan söylediğimin farkında değil misin? dedi. Hiç bu kadar meziyet bir kadında toplanır mı?

Hani ya o günler!

Hanım hastalanmış, doktor gelmiş, ilâç yazmıştı. Eczaheye gittiler, ilâcı yaptırıp getirdiler. Fakat şimdi hanım:

— İçmem de içmem! diye tutturmuştu.

Kocası:

— Sebep? diye sordu.

Kadın sevap verdi:

— Faydasını göreceğime kani değilim.

Oradan, annesi atıldı:

— A! Vallahi faydasını görürsün, kızım! Eğer faydasını görmiyecek olursan ben kafamı keserim!

O zaman, kadının kocası derhal atıldı:

— İçiver, karıcığım, ne olur! Belki hakikaten faydası dokunmaz, olur a!

Kim ölür

Çallı İbrahim hastalanmıştı. Arkadaşlarının ısrarile bir doktora gitti.

Doktor, onu uzun uzun muayene ettikten sonra:

— Rakı içiyor musunuz?

Diye sordu. Çallı:

— Evet, dedi. İçerim.

— Ne kadar?

— Her akşam yüz gram!.

Doktor gözlerini açtı:

— Aman, dedi. Ne yapıyorsun? Olürsün..

Çallı güldü:

— İlâhi doktor, dedi. İçtiğim hakikî miktarı söyleşem, o zaman sen ölürsün!

Betarz-ı kudema

Tezallüm

Hücum-ı gamla ilâhî bozuldu işte mizaç,
Sen et bu hastaya lûtfun, inayetinle ilâç!

Bin altın istiyorum şimdi ben cenabından,
Telâşa düşme; ne taht istemekteyim, ne de tac?

Zavallı sinemi hain felek benim zira
Cefa Sihamına her an eder durur amac!

Nedir ki maksadı bilmem, ne istiyor benden?
Sürur u şevkini hep etti kalbimin târac!

Değil ya haftalar ,aylar mürur eder de yine
Ne baklava görürüm ben; ne et, börek, güllâç?

Açar şu kalbime bin yâre her zaman kassab,
O rütbe zulmedemez şayet olsa sağ Haccac!

Sorarsanız eğer ondan da beşbeter bakkal,
Gelir, gider beni durmaksızın eder iz'ac!

Dayandı bâba geçenlerde hane sahibi de
Meramıdır: bizi meskenden eylemek ihrac!

Ne kab kacak, ne de yorgan yatak, kilim kaldı
Ne varsa evde yedik sattırıp harac, harac!!!

Râsıd

SALON

Bu ayın onbeşinci günü harikulâde bir nüsha daha sunuyor.

Büyük Türk ediplerinin ve şairlerinin âdeta birbirlerile yarış edercesine hazırladıkları en mutena yazılar, bu nüshanın bellibaşlı bir fevkalâdeliğidir.

SALON her sayısile genç ve ihtiyar bütün okuyucularının beğendikleri tek mecmuadır.

Çıkar çıkmaz kapışılacak olan bu mecmuayı, ayın onbeşinci günü almazsanız, belki bulamazsınız. Müvezzilerinize, evinize bırakmasını söylemeği unutmayınız.

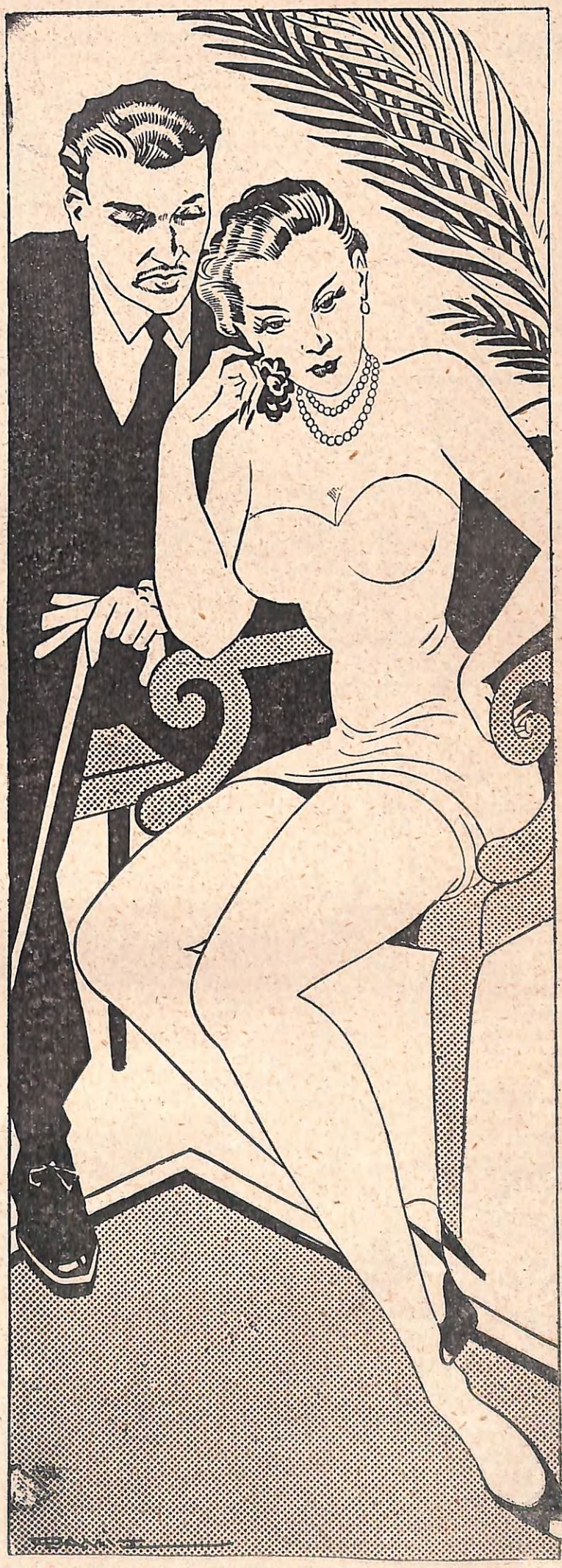

Erkek — (Tek tip) bilhassa kadınları memnun etmemiş doğru mu?

Kadın — Tabiî doğru.. Kadınlar (fazla tip) meraklısıdır!

KISMETİNDE OLANIN

Radyom

Hamdi Varoğlu

Haristan ve Gülistan muharriri Ahmet Hikmet Bey merhumun yeğeni gibi, benim de bir radyom var. Onun yeğeni Pariste tahsilini bitirmiş, benim radyom da bu sene bizim evde onunu bitirdi. Onunu bitirdi ne demektir, bilir misiniz? Tıpkı Ahmet Hikmet Beyin yeğeni gibi, beni yedi, bitirdi demektir.

Allah kimin varsa bağışlasın, bazı kimselerin rivayetine göre evde eksikliğini göstermesin. Ama lâf aramızda, radyo denilen âlet pek densiz şey. Bana kalırsa, asrın bu muazzam icadı, henüz emekliyen bir çocuk, gâh dişi sürer, ağlar; gâh karın ağrısına uğrar, biteviye zırlar; bazan boğmaca öksürüğüne yakalanır, dindirinciye kadar akla karayı seçersiniz.

Hele kaprisleri dayanılır şey değildir. Hep kendi dediğini yaptırmak istiyen müstebid çocuk gibi, mutlaka kendi bildiğini okur. Iki kadeh rakı içip bir parça gam dağıtmak istersiniz, size, bir dokundunuz muydu bin ah dinleten fağfur kâseye taş çıkartırcasına, meselâ Moskovadan yaveler dinletir. Siz, beyninizi burgu gibi oyan bir diş ağrısile kıvranırken, onun düşük çenesi «Bülbül olsam, kona da bilsem dallere» diye köçekçenin en şakrak havasile size nisbet verir. Misafirlerinizi eğlendirmek için düğmesine dokunursunuz, inadına o gece lâmbası yanıvermiştir, balık gibi susar. Hava sıcak olur, parazit; bulutlu olur, parazit; caddeden otobüs geçer, parazit; sokak kapısının zili çalınır, parazit; bazan bu parazit o hale gelir ki, Moskovadan zırlayan parazit bile yer bulup araya sokulamaz.

Hâsılı, kötü kötü söyletmemek için açmamak evlâ olan bir kutu.

Benim radyom beni işte böyle yedi, bitirdi!

Radyomuz:

Bizim bir radyomuz var. Ankarada mukimdir. Hezar-ı fen, bilgiç mi bilgiç, on parmağında on marifet, her telden öter, her sazı çalar, her makamdan konuşur, hoşsohbet, meclisârâ bir nazenin.

Gerçi, demokrasi makamından şarkı söylemeğe bir türlü alışamadığı için demokratlarla arası iyi değildir, ama o kadar kusur kadı kızında da bulunur.

Radyomuzun bir de «skeç» hüneri vardır. Bu kelime Ingilizcedir, taslak, kısa süren temsil falan gibi mânalara gelir. Ama radyomuz bunu yanlış anlamış diyesi geliyor adamın. Çünkü skeçleri «ıska geç, vaz geç, sus geç, bas geç, kes geç» avazelerile karşılanacak kadar kâbuslu.

«Mikrofon önüne geliş sırasile» ulama feryat, yahut «mikrofon önüne geliş sırasile» ulama kahkaha. Bu kadar bol ağlamanın veya bu kadar mebzul gülmenin arasında, Kadriye Tunanın hakikaten bir şah eser olan çıkışları müstesna, lâfa benzer bir şey kalmıyor ki, dinlenip de anlaşılsın. Alimallah, skeçleri dinlerken, ne konuşulduğunu anlayabilmek için insanın «susalım!» diye bağıracağı geliyor!

Radyomumuz:

Bizim bir de radyomumuz var. O haspa da Hasekide oturur. Yüz binlerle lira verdik. ağırlığınca altuna aldık. Nurdan parlak yüzünü yabancı gözlerden saklamak için onu, dünya güzeli bir haseki gibi, Haseki hastahanesinde tüpler içinde saklıyoruz.

Bin nazü naim içinde baş tacı radyomumuz, Hasekide, nuruna muhtaç hastalara şifa, korkunç dertlere deva olup dururken, bir de ne bakalım, geçenlerde, coppadak kubura düşmemiş mi?

Radyom nerede, kubur nerede değil mi? Aradaki mesafe yerle gök kadar. Yenicami minaresinin külâhı Çıngıraklı bostanın kuyusuna düştü, tek tip ekmek karaborsaya düştü. Tekel maddelerinin fiatı yarıya düştü deseler bu kadar şaşmazdım.

Evet, radyomumuz kubura düşmüş, kanalizasyon tarikile firara tasaddi etmiş. Hususi bir âletle araştırmışlar, bulunduğu yeri anlamışlar, yarı yolda yakalamışlar,

Radyomumuz turfa oldu. Bu bir şey değil, nasıl olsa temizlenir, ona yanmam da, geçirdiği esaret hayatından bıkmışa benziyor, ondan korkarım. Yolu öğrendi, yükte pek hafif, pahada pek ağır olduğunu bildiği için, ikide bir, kel ahretlik gibi bohçasını koltuğuna alıp kaçmağa kalkmasın!

Sen bir ahû gibi dağdan dağa kaçsan da yine seni aşkım canavarlar gibi takip edecek!..

Faruk Nafiz

Çömezin Röportajları:

84

Meşhurlara Maniler!..

Çizen: RAMİZ

C. H. P. ye:

Ha buna bak, ha buna
Hamsu koymuş kabuna
Bizim (Saka) dokunmaz
Ne suya, ne sabuna!

D. P. ye:

Yok sesime veren ses
Kalmadı bende nefes
Gel yetiş imdadıma
Aman (Adnan Menderes)!

(Marşal) a:

Su gölden, ekmek elden
Zenginiz biz ezelden
Varsa şüphen git de sor
Ali Rıza Türel'den!

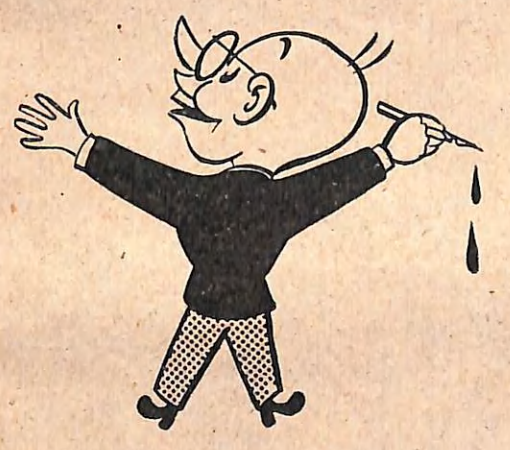

Rasih Kaplan'a:

Bilmem kaç yaşındadır
Heybeti başındadır
Bizim Rasih Kaplanın
Yelesi başındadır!

Birbirini yiyenlere:

Sevgi bilir kargalar
Hemcinsini arkalar
Bizim muhalifler de
Birbirini gagalar!

Cevdet Kerim'e:

Bahçelerde kayısı
İçindedir (Dayı) sı
Otuz üçe inmiştir
Müfritlerin sayısı!

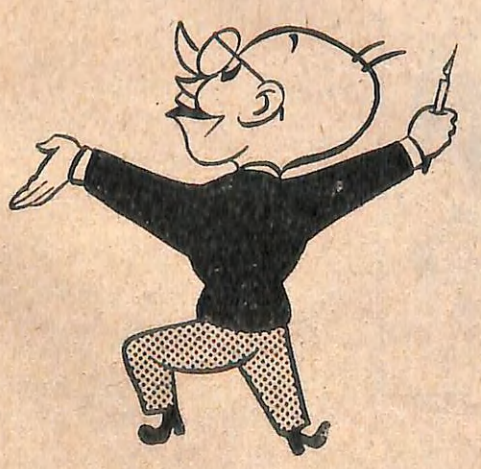

Dahiliye Vekiline:

Birisi külâh kapar
Biri külâha tapar
(Canbaz baba) olmazsa
Fazlı Güleç ne yapar!

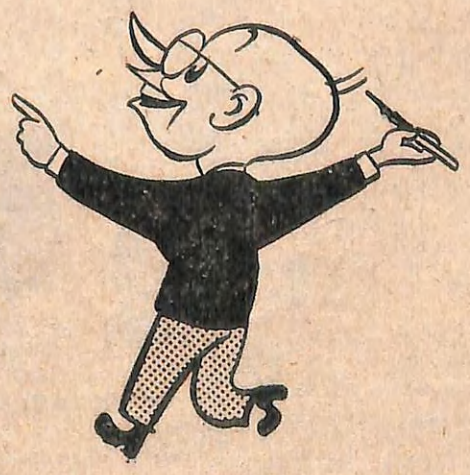

Celâl Bayar'a:

Denizlerde çağanoz
Her gün alır başka poz
Bini çoktan aşmıştır
(Öner) in kırdığı koz!

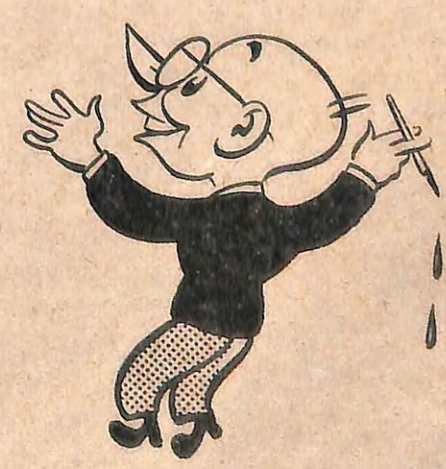

Hikâye

Sıranı bekle...

Yazan: Çal Çene

Doktor Ahmet Yaşatmaz, memlekette büyük bir ün kazanmıştır. Bu, büyük şöhreti nasıl elde ettiğini ona da sorsanız size yerinde bir cevap vereceğine kani değilim..

Bir gün, bir Ankara yolculuğunda, yataklı vagonlardan birinde bir kadın bayılmış, yataklı memuru:

— Trenimizde bir doktor var mı acaba?

Diye vagon vagon, kompartiman kompartiman dolaşırken Doktor Ahmet Yaşatmaz:

— Ben, doktorum, demişti. Ne var?

Yataklı memuru:

— Aman efendim! demişti. Eski falanca bakanın zevcesi, birdenbire bayıldı, himmet buyursursanız..

Vagonli memuru önde, doktor Ahmet Yaşatmaz arkada birkaç vagon geçmişler, bir iki kadının, şakaklarını kolonya ile oğdukları hastanın bulunduğu vagona gelmişlerdi. Doktor Ahmet Yaşatmaz, genç kadını şöyle bir muayene etti, bayılmanın asabî menşeli olduğunu derhal anladı, camları açtırdı, başına buzlu suya batırılmış bir havlu sardırdı, birkaç dakika sonra da genç kadın kendine geldi.

Tabiî Ahmet Yaşatmaza bir sürü teşekkürler, minnettarlık lâfları falan. Ahmet Yaşatmaz onların yanından ayrılırken, hastanın başını oğanlardan yaşlıca bir hanımefendi yanına yaklaşmış, avucuna bir şey sıkıştırmak istemişti. Fakat o, büyük bir nezaketle:

— Rica ederim efendim, demişti. Bu ufak hizmetim için hiç bir şey kabul edemem.

Hanımefendi mahcup olmuş:

— Eksik olma evlâdım, demişti, gelinimin bu illeti, o kadar mühimdir ki, bir bayıldı mı, tam iki saat ayıltamayız. Senin sayende, beş dakika içinde pirüpâk oldu.

Ahmet Yaşatmaz, hafif tertip gülümsemiş:

— Maamafih, demişti, hanımefendinin esaslı bir tedaviye ihtiyaçları vardır. İhmal etmeden kendilerini bir doktora göstermelidirler..

Kadının ısrarı üzerine Doktor Ahmet Yaşatmaz, Aksaraydaki mütevazı muayenehanesinin adresini vermiş, takriben yirmi gün kadar sonra da trende bayılan hanımefendi, kendisini muayene ettirmek için buradan içeri girmiş:

— Ankaradan sizin için geldim. Rica ederim, beni tedavi ediniz!

Demişti.

Bu tedavi, uzun sürmemişti. Bir buçuk ay kadar sonra bu eski bakanın refikası, sapasağlam Ankaraya avdet etmişti.

İşte, bu tesadüfün peşinden Doktor Ahmet Yaşatmazın ismi dillere destan olmuştu. En zayıfından tutun da, en ağır hatsalar ve işin garibi yüksek tabakanın hastaları ona koşuyorlardı. Biran içinde Ahmet Yaşatmaz, naylon çorap, tüylü şapka, herhangi cins bir emprime gibi moda olmuştu.

İş büyüdükçe, eski meteliğe kurşun atan cüzdanı tıklım tıklım kabardıkça, doktor Ahmet Yaşatmaz da, muayenehanesini ve evini Beyoğluna nakletti. Hastaların tehacümü o kadar fazlalaşmıştı ki; bir sene sonra, beş katlı bir apartman almaktan kaçınamadı.

O, tren tesadüfünün üzerinden iki sene geçmişti ki; İstanbulun en mütena bir yerinde elli yataklı bir yurd açtı. Bu yurdda on beşten fazla hastabakıcı bulunuyor. Her hastalığın mütehassısı burada vazife görüyor, Doktor Ahmet Yaşatmaz da sertabip unvanile sabahın yalnız bir, iki saatinde hastaları muayene ediyordu.

— *Acaba sarî bir hastalıktan mı oldü?..*
— *Evet, demokrasi dedikodularına dayanamadı da, gitti!*

O gün de Ahmet Yaşatmaz hususî otomobiline binmiş, hürmet ve itibar içinde yurdunun kapısında inmiş, hademelerden ziyade önünde eğilen hastalarının arasından geçmiş ve muayenehanesine girmişti.

İlk hastadan sonra, ikinci sıra bekliyen içeri girmişti. Dışarıda, hafif bir gürültü olduğunu işiten Ahmet Yaşatmaz buna ehemmiyet vermedi. Fakat birdenbire kapısı açılarak bir deli rüzgâr gibi, içeriye bir adamın daldığını görünce kaşlarını çattı:

— Sizin burada ne işiniz var?

Diye çıkıştı. O, anlamıştı ki; bu, sıra beklemek istemiyen bir hastadır. Adam:

— Şey doktor bey...

Diye mırıldanırken, doktor Ahmet Yaşatmaz:

— Şeyi, meyi yok! dedi. Numara aldın mı?

Adam, telâş içindeydi:

— Hayır amma efendim, dedi. Ben...

Doktor Ahmet Yaşatmaz onun sözünü kesti, hırsla kapıyı gösterdi:

— Dışarı! dedi. Numaranı alır, sıranı bekler, içeri öyle girersin. Burada âdet böyledir. Kim olursan ol, bana vız gelir!

Kapının bir sefer açılışında sırasını beklemiyen adam içeri girdi. Doktor Ahmet Yaşatmazın gözleri bir sevinç ışığile parladı. Onun bir tek kelime söylemesine meydan vermeden:

— Deminki yaptığınızı beğendiniz mi? dedi. Ustelik mahcup oldunuz..

Adam:

— Vallahi doktor bey, dedi. Bana vız gelir. Müdür bey; «Telefonla söylersem ayıp olur, sen git, bir kere fikrini öğren, nasıl isterse öyle yapalım, şeref kendisinindir. Yalnız acele et!» demişti de?!..

Doktor Ahmet Yaşatmaz, birden afallamıştı:

— Ne müdürü, ne şerefi, ne acelesi?

Diye, kekeledi. Adam devam etti:

— Polis müdürü bey, dedi. Refikanızı bir otel odasında, bir gençle yakalamışlar da; «Ne yapalım? Hakkında zabıt tutalım mı? Yoksa, örtbas edelim mi?» diye, soruyorlar!

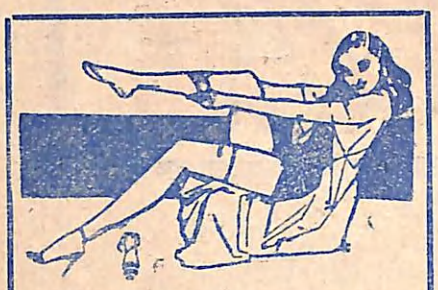

Rivayet

Yeni evlenmişti. Arkadaşları onu gördükleri zaman hemen etrafını aldılar:

— Kocan senin karşında kendinden geçiyormuş, bayılıyormuş, öyle mi? diye sordular.

Gelin hanım, ciddî bir tavırla, başını salladı:

— Yo! dedi. Kendisini hiç tehdit ettiğim yok!

Vermeyince mabud...

Karısının meziyetlerini anlata anlata bitiremiyordu:

— O kadar itaatlidir ki, diyordu, tasavvur edemezsiniz. Meselâ bu sene, daha yazdan: «Kürk manto isterim» diye tutturdu. O istedi, ben almadım, o istemekte ısrar etti, ben almamakta inat ettim. Nihayet itaat etti, kürk manto giymedi.....

Perşembenin gelişi

Hanım, bir toplantıda, genç ve güzel bir kızla tanıştırıldı:

— Mehmet Karakantarcının eşi...

Genç kız, gülümsiyerek:

— Müşerref oldum, efendim, dedi. Ben de Mehmet Beyin daktilosuyum.

Mehmet Beyin karısı, kaşlarını kaldırarak:

— Yok canım? dedi. Yani, «daktilosu idim» demek istiyorsunuz değil mi? Çünkü yarından itibaren...

Tehdit

Hizmetçi koşa koşa içeri girdi. Nefes nefese:

—Beyefedi! diye seslendi. Kapıya bir adam gelmiş, para istiyor. «Vermezseniz keserim!» diye de korkutuyor.

Adam yerinden sıçradı;

— Ne diyorsun? Haydut mu?

Hizmetçi kız bir kahkaha attı:

— Hayır, efendim. Elektrik memuru!

Hülya

Kadın, âşıkının boynuna atıldı:

— Ah! Sevgilim! diye haykırdı. Seni o kadar göreceğim geldi ki! Nereye baksam hep seni görüyorum. Hemen koşup, kollarımı boynuna dolamak istiyorum...

Erkek:

— Aman çabuk söyle! dedi. Benim hayalimi, cebimde kaç para ile görüyordun? Belki ben de hemen onun boynuna atılırım...

Acelesi ne!

Yeryüzünde sevaptan çok günahı olduğu muhakkak bulunanlardandı. Bir gün, hastalanmış, yatakta yatıyordu. Onun hasta haberini alan Kemal Salih Sel, ziyaretine gitti:

— Nasılsın! diye sordu.

Hasta:

— Sorma, dedi. Müthiş hastayım. Cehennem azapları içinde kıvranıyorum.

Kemal Salih Sel gülümsedi:

— Yok canım! dedi. Dur bakalım, daha ölmedin ki!

Göz görmeyince

Ustad Neyzen Tevfik, son zamanlarda yeni bir âdet edinmişti: Rakıyı, gözlerini kapatarak içiyordu.

Geçen akşam, Yenikapıda kalan bir iki küçük meyhaneden birinde idiler. Ustad, yine kadehini doldurmuş, gözlerini yumarak bir hamlede içmişti. Masada bulunanlardan biri:

— Affedersin hocam, dedi. Rakıyı neden gözlerini kapatarak içiyorsun?

Neyzen Tevfik, mahzun mahzun cevap verdi:

— Ne yapayım birader? Şu mübareği o kadar çok seviyorum ki, görür görmez ağzım sulanıyor. Halbuki ben, rakıyı susuz içerim!

Adamına göre

Fahrettin Kerim, aklının tahtalarından biri eksik olduğundan şüphelendiği bir hastasını muayene ediyordu. Bir aralık:

— Bazı fena düşüncelerin ara sıra zihninizi rahatsız ettiği olur mu? diye sordu.

Hasta gülümsiyerek:

— Hayır, doktor! dedi. Kat'iyyen. Bu gibi düşünceler beni hiç rahatsız etmez. Bilâkis, zevk verir.

Kadın kısmı

Karılarından bahsediyorlardı. Biri:

— Benim karıya diyecek yoktur, diye anlatmaya başladı. Bir kere, son derce muktesittir. Cep harçlığı olarak verdiğim parayı bile biriktiriyor.

Otekilerden biri bir kahkaha attı:

— Ha ha! Sen hiç merak etme: muhakkak sonunda israf etmek için biriktiriyordur...

Onu da aradık

Profesör Yavuz Abadan, rahat rahat esnedi, arkadaşının müstakbel dünya vaziyeti hakkındaki fikirlerini tekrar dinlemeğe başladı:

— Evet sulh, ebedî sulh..

Yavuz Abadan onun sözlerini kesti:

— Bırak şu sulhü! dedi. Nerede o harp günleri? Bu sulh devrinin hiç de tadı, tuzu yok..

Arkadaşı hayretle gözlerini açtı:

— Neden?

Diye sordu.

Yavuz Abadan devam etti:

— Nedeni var mı? dedi. Harp zamanında hiç olmazsa arada bir iyi haberler gelirdi. Şimdi ondan da mahrumuz!

Ağla çeşmim

Arkadaşımız şair Faruk Nafiz Çamlıbel, birkaç ahbabile birlikte, Emirgân kahvesinde oturuyordu. Onlerinde deniz, durgun bir göle benziyor, karşı sahiller uykuya dalmış hissini veriyordu.

Aralarında bulunan bir makine mühendisi:

— Şu, masum bir çocuk gibi uykuya dalmış görünen su, dedi. Ne korkunç bir kuvvettir. Değirmenleri döndürür, çarkları işletir, elektrik istihsal edilir..

Bir lâhza durdu, sonra sanayi işlerinde sudan nasıl istifade edildiğini uzun uzun anlattı ve:

— İşte aziz dostlarım, dedi. Su, dünyada tanıdığım kuvvetlerin en muazzamı, en korkuncudur.

Faruk Nafiz Çamlıbel:

— Ona hiç şüphe yok, dedi. Hele kadının göz yaşları, bunun en büyük misalidir.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

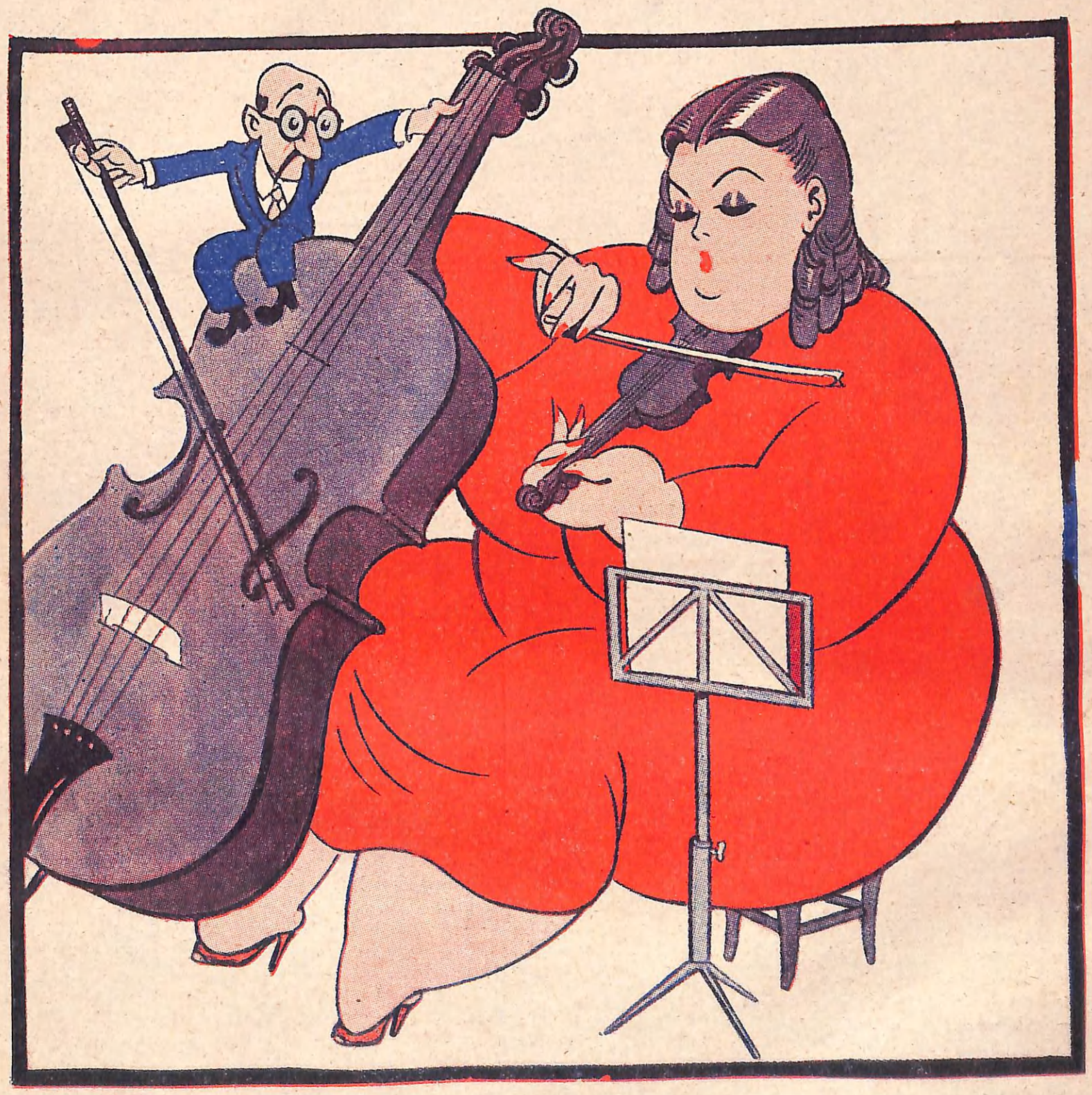

Tombul Teyze konser bolluğunda:
Tombul Teyze — Kocacığım, kemanı elime alınca seni hatırlıyorum..
Sıska Dayı — Ben de viyolenseli kucaklayınca seni hatırlıyorum karıcığım!

T.T POSTASI

Manisa, S.D.M.:

S: — Sayın teyzeciğim;
Bülbül gülün hasretini çeker, acaba siz hangi sevginin hasretini çekip kızardınız?

C: — Ben, benim bülbülün hasretini çekip kızardım. Goncalara yakışan bu değil midir?!